

HAZAMEGYÜNK

ÍRTA ÉS ILLUSZTRÁLTA: CSIZMADIA BLANKA

Hűvösen fújdogált a szél. Itt volt az ősz, de én felkészületlenül csak egy polóban üldögéltem a molón... Hideg volt, én mégsem fáztam, és mellettem legjobb barátom és hű társam Tivo ült... Ő sem fázott, nagy bundája volt, ami megvédte minden viszontagságtól, és akár a mínusz 40 fokot is kibírta. Hát igen, jó annak aki huskynak születik...

Már kezdett lemenni a Nap, és én egyre inkább vágyódtam az otthonom felé, de az egyetlen hajlékom az üresen tátongó sátor volt. Már második napja abban lakunk, de nagyon jól megvagyunk benne, Tivo melegít, így nem is fázom, és az eső sem esik be... De mégiscsak hiányzik a családom... Bárcsak ne jöttem volna el otthonról !...

Reggel volt, napsütés, épp csak kikeltem az ágyamból, máris hallottam, hogy az öcsém a TV-t nézi. Éreztem a készülő reggeli illatát... Szép napnak tűnt, de mégsem volt az. Lementem a konyhába, és leültem az asztalhoz. Hamarosan a többi családtagom is körém gyűlt, és beszélgetésbe elegyedtünk.

-Holnap indulunk. Ugye már össze vagytok készülve?-kérdezte apukám.

-Miért, hová megyünk?-kérdeztem egyből vissza, hisz semmilyen utazás nem volt tervbe véve...

-Holnap mentek táborba. Kéthetes turnus lesz, ottalvós, valami fantasztikus élmény lesz!!

Utáltam azt a helyet... Csakis okoskodó gyerekekkel volt tele, és a tanárok udvariatlanok és igazságtalanok voltak velünk... Minden este volt házi, és valami borzasztóan nehéz és unalmas volt az egész. Nem, nem, én oda nem megyek el! Véleményemet közöltem a családommal is, de ők csak azt felelték, hogy már be van fizetve, megyek az öcsémmel együtt...

Egész nap csak azon gondolkoztam, hogy hogy menekülhetnék el a tábor elől... Végül úgy döntöttem, hogy nem lehet mást tenni, el kell tűnnöm, amíg a tábor tart... Összeszedtem a ruháim, a sátrat és mindent amire szükségem lehet, mintha csak jó gyerekek módjára a táborra valót pakolnám össze. Este, amikor minden lecsendesedett, akkor kikeltem az ágyamból, megnéztem, hogy minden tiszta-e, és a

a cuccaimal együtt kimásztam az ablakon. Odalent már várt a kutyám, Tivo, vele együtt indultam el. Felpattantam a biciklimre, és kimentem a kapun. Még egyszer sóhajva visszafordultam, de tudtam, hogy hamarosan újra itt aludhatok majd, a saját ágymban...

Igazából nem tudtam, hogy hova akarok menni, végülis Szentendre mellett döntöttem, pontosabban a szentendrei-sziget mellett... Sokáig tekertem, mire odaértem, már az ég alján a Nap első sugarai is megjelentek. A levegő friss volt és haramatos, de nem tudtam kiélvezni igazán, mert már alig álltam a lábamon. Gyorsan felvertem a sátrat, és bebújtam Tivoval együtt. Azonnal elaludtam, annyira fáradt voltam. Dél lehetett már mire felébredtem. A sátorban már szinte levegőt sem lehetett kapni, annyira meleg volt. Kimentem. A napsugarak olyan gyönyörűvé varázsolták a Dunát, amilyennek még nem is láttam. Mintha ezernyi kis tündér játszódott volna rajta. Lementünk a partra, Tivo azonnal a vízbe vetette magát, én pedig a horgászbotomért mentem. Régen imádtam apukámmal a vízparton ülni, és várni halakat, anyukám pedig a kihorgászott egyedeket megsütötte, az volt a vacsora. Kissé összeszorult a szívem amikor ezek a gondolatok kavargtak a fejemben, de próbáltam elhesegettem őket. Kb. egy órát várhattam mire sikerült kifognom két halat. Ezután Tivoval elindultunk, hogy pár ágot szerezzünk. Nagy segítségemre volt, hisz kitörő lelkesedéssel hordta oda nekem a partra sodort fadarabokat, így hamar végeztem. Felmentem a sátorhoz, és tüzet raktam, majd pedig felhúztam egy nyársra a halakat, és nekiálltam megsütni őket. Amikor már ropogós lett a bőrük leszedtem őket, kiszedtem belőlük a szálkákat, majd az egyiket Tivonak adtam, a másikat pedig én kezdtem el enni. Mire végeztünk már esteledett. Minden nagyon nyugodt volt, csak a tücskök ciripelése hallatszott, én pedig lefeküdtem a tűz mellett. Az otthonom járt az eszemben, hogy vajon aggódnak-e a szüleim értem, és ezek mellett a gondolatok mellett szendredtem el.

Reggel vadkacsák hápogására ébredtem. Még nem kelt fel teljesen a Nap, de az állatok már ébren voltak, és nagyban serénykedtek. Ahogy lementem a partra ezernyi madár reppent szét a hangomra. Annyira szép volt minden... A távolban egy hajó ringott a vizen, és hallani lehetett a nád suhogását is. Minden nagyon nyugodt volt... Túl nyugodt... Ahogy körbenéztem, rájöttem, hogy mi hiányzik: Tivo eltűnt!!!

Kétségbeesetten kezdtem keresni, de sehol sem találtam... Ekkor egyszer csak észrevettem egy lábnyomot a homokban. Követtem, de egy idő után teljesen eltűnt. Próbáltam Tivo helyébe képzelnem magamat, hogy mit csinálnék ha kutya lennék, de egyre csak az jutott eszembe, hogy éhes vagyok... Ezaz! Tivo éhes! Kutattam a gondolataimban, hogy merre lehet vajon ételt keresni, merre lehet a kis éhenkórász kutyám. Továbbmentem abba az irányba, amerre szerettem a nyomok vezethettek volna, ha folytatódtnak volna. Ahogy lépdeltem, egyszercsak vérre lettem figyelmes. Tivot megtámadták volna? Egyre rejtélyesebb lett a dolog. A vércseppek a továbbiakban pár növényen is látszóttak, majd egy helyen verekedés és birkózás nyomait találtam. Láttam, hogy valaki elvonszolt valamit, valószínűleg Tivot! Összeszorult a szívem, miért nem vigyáztam rá jobban? Ahogy követtem a vonszolás nyomait újabb cseppeket fedeztem fel, ekkor már a sírás határán voltam.

A Nap már lemenőben volt, így kénytelen voltam visszafordulni. Már láttam a sátrát messziről, de én inkább a partra mentem, és leültem a molóra. Sírva fakadtam. Hiányzott az otthonom, de legfőképp Tivo. Ahogy így arcomat kezembe temetve zokogtam, hirtelen lépteket hallottam, és valami fülon nyalt. Megfordultam, és Tivo állt ott! És teljesen épp volt, nem volt semmi baja! Észrevettem mögöttem egy élettelen madár tetemét. Így összeállt a kép! Ez a tökfaj vadászott, azért tűnt el, és megmagyarázza a vérfoltokat is!

Tivo odaült mellém, én pedig átkaroltam. A vízben a lemenő nap fénye tükröződött. Minden nyugodt volt... Hűvösen fújdogált a szél. Itt volt az ősz, de én felkészületlenül csak egy polóban üldögéltem a molón... Hideg volt, én mégsem fáztam, és mellettem legjobb barátom és hű társam ült...

-Holnap hazamegyünk!-súgtam Tivo fülébe- Holnap összeszedjük magunkat és hazamegyünk!

